

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **A. M.**, zastoupená JUDr. Radkou Procházkovou, advokátkou se sídlem Masarykova 43, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) **J. Č.**, 2) **M. Č.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2005, čj. UPS/282/133264/2005/Kop., o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 6. 2006, čj. 15 Ca 7/2006 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2856 Kč, ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Magistrát města Ústí nad Labem (stavební úřad) rozhodnutím ze dne 8. 3. 2005, čj. SO/S/vl.375/03/Ja, dodatečně povolil žalobkyni (stavebnice) stavbu „Skladu“ na části p.p.č. 36 v k. ú. Němčí u Malečova a současně povolil užívání této stavby. Žalovaný k odvolání J. a M. Č. (v soudním řízení v postavení osob zúčastněných na řízení) změnil rozhodnutí stavebního úřadu tak, že nařídil žalobkyni (jménem stavebního úřadu) odstranění souboru staveb specifikovaných ve výroku rozhodnutí a stanovil konkrétní podmínky pro toto odstranění.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Krajský soud rozsudkem ze dne 14. 6. 2006, čj. 15 Ca 7/2006 - 38, zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Uvedl, že rozhodnutím odvolacího orgánu, kterým se mění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nelze přímo zasahovat do výroku odvoláním napadeného rozhodnutí. I přes toto pochybení žalovaného není napadené rozhodnutí z namítaného důvodu nepřezkoumatelné (jakkoliv je krajský soud shledal, jak bude dále uvedeno, nepřezkoumatelným z jiných důvodů) – lze z něj totiž seznat jednoznačný a určitý výrok o změně rozhodnutí stavebního úřadu. Krajský soud dále uzavřel, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné ani z důvodu aplikace nesprávného znění § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Po změně právní úpravy se postupuje podle nového znění příslušného zákona, pokud přechodná ustanovení výslovně nestanoví jiný postup. Článek II bod 5 zákona č. 83/1998 Sb., kterým byl novelizován § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, zakotvil, že řízení zahájená před účinností tohoto zákona se dokončí podle dosavadní právní úpravy, s výjimkou řízení o odstranění stavby.

Dále krajský soud konstatoval, že dikce ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona výslovně nestanoví, že se nepřihlíží k podkladům, které stavebník předloží k žádosti o dodatečné povolení stavby po uplynutí lhůty určené stavebním úřadem. V řízení o dodatečném povolení stavby se také neuplatňuje zásada koncentrace, která je jinak zakotvena např. v § 36 odst. 1 stavebního zákona. Stavebník tedy může prokázat naplnění podmínek pro dodatečné povolení stavby až do vydání konečného rozhodnutí stavebního úřadu. Nevydal-li stavební úřad rozhodnutí bezprostředně po marném uplynutí lhůty, stanovené pro předložení dokladů, a stavebník v mezidobí doložil požadované doklady, nelze již bez dalšího odstranění stavby nařídit. Předložila-li stavebnice doklady vyžádané stavebním úřadem a ten měl pochybnost o jejich dostatečnosti, byl povinen vyzvat stavebnici k jejich doplnění. Stavební úřad vyzval stavebnici k doplnění projektové dokumentace nejpozději do 30. 4. 2003, přičemž stavebnice předložila technickou zprávu požárně bezpečnostního řešení až dne 14. 7. 2003. Stavební úřad ovšem v mezidobí nenařídil odstranění stavby a se značným časovým odstupem po předložení technické zprávy tak učinil až žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 3. 2005. Žalovaný přitom zpochybnil obsah předloženého dokladu, učinil závěr, že stavebnice ve stanovené lhůtě řádné požárně bezpečnostní řešení stavby nepředložila, a rozhodl o odstranění souboru staveb. Žalovaný se nezabýval tím, zda stavebnice prokázala soulad stavby s veřejným zájmem, proto odůvodnění jeho rozhodnutí postrádá podle krajského soudu rozhodný důvod pro výrok a je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, opírající se o stížní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem, a § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů a jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel především namítl vadu řízení před krajským soudem, který podle něj přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí nad rámec stanovený soudním řádem správním (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Žalobkyně v žalobě nenamítla, že ji stavební úřad nebo stěžovatel nevyzvali k doplnění její žádosti o dodatečné povolení stavby. Krajský soud proto pochybil, zabývá se otázkou, zda byla žalobkyně vyzvána podle § 19 odst. 3 správního řádu k doplnění neúplné žádosti.

Dále se stěžovatel domnívá, že krajský soud nesprávně posoudil, zda je stavební úřad povinen nařídít odstranění stavby vždy, když stavebník nedodrží lhůtu stanovenou k předložení vyžádaných podkladů. Argumentace krajského soudu o absenci koncentrační zásady pro řízení o odstranění stavby je podle stěžovatele účelová a nesouvisející s obsahem § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Atributy koncentrační zásady není možné aplikovat na řízení zahajované z moci úřední a uplatnění institutu koncentrační zásady nelze zaměňovat se splněním podmínek stanovených zákonem. Stěžovatel je přesvědčen, že nenařídil-li stavební úřad odstranění stavby po marném uplynutí lhůty k předložení vyžádaných dokladů, jedná se o nezákonný postup a vadu řízení, kterou stěžovatel v odvolacím řízení napravil. Podle stěžovatele navíc krajský soud dostatečně neodůvodnil svůj závěr.

Krajský soud podle stěžovatele rovněž pochybil, když neuvedl, že žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby považuje za podání podle § 19 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a že stavební úřad měl postupovat podle § 19 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel je přesvědčen, že citované ustanovení nelze na daný případ aplikovat a podání žalobkyně mělo mít náležitosti přesně, podrobně a vyčerpávajícím způsobem stanovené ve výzvě stavebního úřadu. První výzva stavebního úřadu byla navíc stavebníci adresována již opatřením Okresního úřadu Ústí na Labem, referátu regionálního rozvoje, ze dne 15. 3. 2000, čj. RR 440/2000/Ch.K./p. Krajský soud měl proto považovat opatření stavebního úřadu ze dne 20. 3. 2003, čj. SO/S/vl. 375/2003/Ja, za výzvu k doplnění předložené žádosti.

Stěžovatel zpochybnil i závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Je přesvědčen, že konkrétní důvod rozhodnutí je v napadeném rozhodnutí uveden. Krajský soud se jím navíc v rozsudku zabýval, proto nemůže následně dospět k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti nadto není uveden ve výroku rozsudku.

Žalobkyně se ztotožnila se závěrem krajského soudu a navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Žalobou napadla procesní postup stěžovatele ve stavebním řízení a krajský soud v tomto rozsahu napadené rozhodnutí přezkoumal. Skutečnost, že stavební úřad nepokračoval v řízení ihned po marném uplynutí lhůty k doplnění podání, nemůže být stěžovatelem vykládána k tíži účastníka řízení. Podle § 3 odst. 1, 2 správního řádu, je rozhodný stav ke dni rozhodování správního orgánu. Pokud stěžovatel považoval procesní postup stavebního úřadu za nesprávný, je nepřipustné, aby za něj „trestal“ žalobkyni.

Osoby zúčastněné na řízení uvedly, že kasační stížnost stěžovatele považují za důvodnou, a navrhly zrušení napadeného rozsudku. Nad rámec stížních námitek odkázaly na nálezy Ústavního soudu sp. zn. ÚS 403/98 a sp. zn. ÚS 482/02 a na rozsudek Městského

soudu v Praze ze dne 24. 10. 2005, čj. 10 Ca 220/2004 - 26 (č. 804/2006 Sb. NSS). Dále se ohradily proti postupu stěžovatele, který nevyužil možnosti podání návrhu přiznání odkladného činku kasační stížnosti, a navrhly, aby Nejvyšší správní soud poučil stěžovatele o nutnosti jeho podání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Důvodnost takové námitky by totiž z podstaty věci musela sama o sobě vést ke zrušení rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil. Vyšel přitom ze své ustálené judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, sp. zn. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS), podle níž je jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces, povinnost soudů odůvodnit své rozsudky. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření mj. v § 54 odst. 2 s. ř. s. Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, je nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. To platí zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud nemůže odmítnout argumentaci pro nesprávnost, aniž by současně neuvedl, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá. Stejný závěr je nutno vztáhnout na situaci, kdy soud vyhoví žalobě a odmítne argumentaci žalovaného pro její nesprávnost, jako tomu bylo v posuzované věci, neboť i tehdy musí soud uvést, v čem tato nesprávnost spočívá.

V posuzované věci krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele pro nepřezkoumatelnost. Stěžovatel se nezabýval tím, zda stavebnice prokázala soulad stavby s veřejným zájmem a jeho rozhodnutí tak podle krajského soudu postrádá rozhodný důvod pro výrok rozhodnutí. Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že vzhledem k charakteru věci se posouzení nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele odvíjí od právního posouzení povahy lhůty, stanovené stavebním úřadem podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Má-li být stavba dodatečně povolena, musí být totiž kumulativně splněny všechny zákonné podmínky uvedené v § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, a není-li splněna byť i jen jedna z nich, stavební úřad rozhodne o odstranění stavby. Byl-li by právní názor stěžovatele na posouzení lhůty stanovené stavebním úřadem podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona správný a nebyla-li by tedy splněna jedna ze zákonných podmínek pro dodatečné povolení stavby, rozhodnutí stěžovatele o odstranění stavby by nemohlo být považováno za nepřezkoumatelné, protože se nevypočítalo s otázkou splnění všech zákonných podmínek.

Ze spisů vyplývá, že žalobkyně doložila požadované doklady a podklady až po marném uplynutí lhůty, stanovené stavebním úřadem ve výzvě k jejich doložení, nicméně ještě před vydáním rozhodnutí o odstranění stavby, resp. i před jemu předcházejícím

rozhodnutím o dodatečném povolení stavby. Stavební úřad po předložení požadovaných podkladů stavbu dodatečně povolil, ale stěžovatel považoval zmeškání lhůty za nesplnění jedné z podmínek pro dodatečné povolení stavby a vydal rozhodnutí o odstranění stavby. Splnění dalších podmínek pro dodatečné povolení stavby, již stěžovatel s ohledem na svůj shora popsáný právní názor nezkoumal. Krajský soud naopak uzavřel, že stěžovatel neposoudil otázku lhůty správně a v důsledku toho učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným, nezabýval-li se splněním dalších zákonných podmínek pro dodatečné povolení stavby.

Krajský soud vyjádřil tento závěr zcela jednoznačně a Nejvyšší správní soud uzavírá, že odůvodnění napadeného rozsudku není zatíženo vadami, které by vedly k jeho nepřezkoumatelnosti.

Stěžovatel ovšem zpochybnil i posouzení krajského soudu co do podmínek pro rozhodnutí o dodatečném povolení stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Nadto namítl, že krajský soud odpovídající závěr dostatečně nevyargumentoval.

Stavební úřad nařídí podle citovaného ustanovení vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby postavené bez stavebního povolení či ohlášení, nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanové lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

Řízení o odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona zahajuje stavební úřad z úřední povinnosti jakmile zjistí, že stavba byla provedena bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním. Výsledkem řízení je nařízení odstranění stavby, nebo její dodatečné povolení, pokud stavebník prokáže, že toto dodatečné povolení je v souladu s veřejným zájmem, a doloží žádost o dodatečné povolení stavby a stavebním úřadem vyžádané podklady.

Má-li stavebník zájem na dodatečném povolení stavby, musí v průběhu řízení předložit žádost o dodatečné povolení stavby doplněnou o doklady a podklady, které si stavební úřad vyžádá, a to ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Důkazní břemeno při prokazování souladu nepovolené stavby s veřejným zájmem leží na stavebníkovi. Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stanoví více podmínek, které musí být kumulativně splněny, a jen pak může být vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Chybí-li tedy splnění byť i jen jedné z těchto podmínek, musí stavební úřad nařídit vlastníku stavby její odstranění. Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 8. 2. 2007, čj. 1 As 46/2006 - 75 (č. 1202/2007 Sb. NSS), že dodatečné stavební povolení může být vydáno jen při splnění podmínek daných stavebním zákonem a příslušným prováděcím předpisem, tj. pouze v případě, že stavebník podá žádost o dodatečné povolení stavby, resp. dodatečné povolení změny stavby, a předloží k ní podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

Krajský soud správně dovodil, že odstranění stavby nelze nařídit bez dalšího poté, byly-li požadované doklady doplněny před rozhodnutím o odstranění stavby, byť i po marném uplynutí lhůty stanovené k tomu stavebním úřadem. Stěžovateli nelze přisvědčit v názoru, že nedodržení lhůty, stanovené stavebním úřadem k předložení požadovaných dokladů, je samo o sobě důvodem pro nařízení odstranění nepovolené stavby. Nejvyšší správní soud již dříve vyslovil, že lhůta podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona není lhůtou prekluzivní a nepředložení požadovaných dokumentů lze proto napravit i po jejím uplynutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2006, čj. 7 As 21/2005 - 111, www.nssoud.cz). Lhůtu stanovenou stavebním úřadem k předložení vyžádaných dokladů je tedy třeba považovat za lhůtu pořádkovou. Marné uplynutí stanovené lhůty pak sice nevede k popření možnosti dodatečně stavbu povolit, ale představuje signál stavebnímu úřadu, aby činil kroky k vydání rozhodnutí o nařízení odstranění nepovolené stavby, byť i jen z důvodů nepředložení požadovaných dokladů. Krajský soud svůj právní závěr dostatečně odůvodnil a je z něj zřejmé o jaké skutečnosti své rozhodnutí opřel a z jakých právních úvah přitom vycházel, jeho argumentace je pak logická a dostatečně srozumitelná.

Stěžovatel vytkl krajskému soudu absenci závěru o nepřezkoumatelnosti ve výroku rozsudku. Podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ovšem soud může zrušit napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Krajský soud ve výroku napadeného rozsudku uvedl, že rozhodnutí stěžovatele „pro nezákonnost a vady řízení zrušuje“. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů přitom představuje jednu z vad řízení, odůvodňujících zrušení napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud proto neshledal stížní námitku důvodnou.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, podle níž krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, což způsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku pro vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou. Rozsah soudního přezkumu vymezuje žalobce uplatněnými žalobními body [§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.]. Uvedená zásada je prolomena zejm. povinností soudu vyslovit i bez návrhu nicotnost napadeného správního rozhodnutí, popř. je zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) a odst. 2 s. ř. s., srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, čj. 5 A 159/2002 - 35, č. 359/2004 Sb. NSS].

Námitka, že krajský soud přezkoumal správní rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, není důvodná. Žalobkyně totiž namítla, že stěžovatel nesprávně posoudil podmínky pro postup podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a protiprávně jí nařídil odstranění stavby. Krajský soud se pak zabýval mj. postupem stěžovatele, resp. stavebního úřadu, při posouzení úplnosti žádosti o dodatečné povolení stavby. Nejvyšší správní soud pak neshledal, že by přezkum vybočil z žalobních námitek.

Konečně Nejvyšší správní soud dodává, že odkazy osob zúčastněných na řízení na nálezy Ústavního soudu (sp. zn. III. ÚS 403/98 a sp. zn. II. ÚS 482/02) a rozsudek Městského soudu (č. 804/2006 Sb. NSS) nejsou přílehlivé. Otázky rozhodné v nyní posuzované věci, zejm. otázka posouzení splnění všech zákonných podmínek pro nařízení odstranění stavby, resp. dodatečné povolení stavby, nebyly ve věcech projednávaných před Ústavním soudem řešeny, resp. Ústavní soud se zabýval otázkou, zda nařízení odstranění nepovolené stavby představuje zásah do vlastnického práva stavebníka. Nejvyšší správní soud podotýká, že v tomto směru nezastává stanovisko odchylné od názoru Ústavního soudu, otázka však bude relevantní teprve v okamžiku, kdy správní orgány rozhodnou ve věci bez nyní jim vytknutých vad. Co do citovaného rozsudku městského soudu, ani s jeho závěry Nejvyšší správní soud nepolemizuje a podotýká, že i jím učiněný závěr o povinnosti stavebníka doložit veškeré požadované podklady pro dodatečné povolení stavby je relevantní, ale za současného dodržení relevantních zákonných ustanovení, jejichž porušení bylo ovšem v nyní posuzované věci shledáno.

K návrhu osob zúčastněných na řízení, aby Nejvyšší správní soud poučil stěžovatele o nutnosti podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tento soud připomíná, že osoby zúčastněné na řízení mají podle § 34 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. právo předložit v řízení o kasační stížnosti písemné vyjádření, nemohou se jím však domáhat projednání vlastních námitek proti napadenému rozsudku nad rámec námitek uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, čj. 2 As 11/2003 - 164, č. 232/2004 Sb. NSS). Neshledal-li stěžovatel důvod k podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, osoby zúčastněné na řízení se nemohou jeho přiznání domáhat.

Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatel rozhodl o odstranění stavby proto, že žalobkyně nedoložila ve stanovené lhůtě podklady vyžádané stavebním úřadem. Tato okolnost by mohla být za určitých okolností důvodem pro vydání rozhodnutí o odstranění stavby, sama o sobě však pro takové rozhodnutí nepostačuje. Podala-li žalobkyně žádost o dodatečné povolení stavby, a doloží-li po řádné výzvě k odstranění vad předložené dokumentace její případné nedostatky, lze o odstranění stavby rozhodnout zejm. po přezkoumání jejího souladu s veřejným zájmem. Mezi relevantní hlediska pak bude patřit mj. soulad stavby s územně plánovací dokumentací, s cíly a záměry územního plánování, s obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a se zájmy chráněnými stavebním zákonem.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud správně zrušil rozhodnutí stěžovatele, nicméně připomíná, že se soudy meritorně nezabývaly posouzením zákonných podmínek pro dodatečné povolení nebo odstranění stavby a v tomto směru tedy nelze další výsledek řízení předjímat.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně

naopak měla v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěch a má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Žalobkyni vznikly náklady na zastoupení advokátkou a činily 2100 Kč za jeden úkon právní služby – písemné podání soudu týkající se věci samé, a dále 300 Kč na úhradu hotových výdajů [§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 1, 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 2400 Kč]. Advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se nárok zvyšuje o částku odpovídající dani, kterou je povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty činí 456 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení tedy činí 2856 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupkyně žalobkyně ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. února 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu